

LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL

umai o dată pe an auziți în Biserică lectura primului capitol din Evanghelia lui Ioan. Se citește la Paște și deseori în diferite limbi. De ce a fost aleasă anume această Evanghelie? Pentru că ea conține cea mai profundă și mai importantă taină pentru noi: taina teologiei.

Sfântul Apostol Ioan Teologul a fost un simplu pescar. N-a învățat nicăieri, dar harul comunicării cu Domnul Iisus Hristos, pe parcursul celor trei ani, l-a transformat și l-a făcut unul dintre cei mai înțelepți oameni de pe pământ.

El este numit Teologul, dar nici unul dintre teologii din lume nu se poate compara cu dânsul în ce privește profunzimea, sfințenia și importanța teologisirii lui.

Evanghelia Sfântului Ioan se deosebește de Evangheliile Sfinților Matei, Marcu și Luca, fiindcă acești evangheliști în scrierile lor expun preponderent tot ce ține de viața și de activitatea Domnului Iisus Hristos după întruparea Lui pe pământ. Nimeni n-a vorbit cu o putere atât de mare despre existența mai înainte de veci a Cuvântului lui Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos, precum Sfântul Ioan. Nimeni n-a afirmat cu atâta putere și convingere credința în Dumnezeuzeirea lui Hristos, nimeni n-a expus atât de profund tezaurul învățării Domnului, al celor mai importante descoperiri ale Lui și al celor mai importante fapte ale Sale, cum a făcut-o Sfântul Ioan.

Credința în Dumnezeuzeirea lui Hristos este temelia, piatra din capul unghiului întregii noastre credințe creștine, fiindcă fără această credință nu există creștinism. Dacă nu credem că Domnul Iisus Hristos a fost adevăratul Fiul mai înainte de veci al lui Dumnezeu, a Doua Persoană a Sfintei Treimi, zadarnică este credința noastră! Îndată după Înălțarea Domnului Iisus Hristos la cer, au apărut învățători mincinoși, eretici, care au negat Dumnezeuzeirea Lui. Unul dintre cei mai cunoscuți eretici a fost preotul Arie. Din acele timpuri și până în zilele noastre există mulți care nu cred în Dumnezeuzeirea lui Hristos. Aceștia nu sunt creștini. Temeți-vă de ei, temeți-vă să fiți atrași în învățăturile lor eretice, fiindcă nu sunteți întăriți în înțelegerea tuturor tainelor teologiei și ușor puteți să cădeți în plasa argumentării lor lingușitoare și mincinoase!

Să pătrundem în primele cuvinte ale Evangheliei lui Ioan: *La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul*. Despre care Cuvânt vorbește aici Sfântul Ioan? Despre Dumnezeu-Cuvântul, despre Domnul nostru Iisus Hristos.

De ce Îl numește Apostolul pe Domnul Iisus – Cuvântul?

Acest fapt trebuie neapărat să-l înțelegeți.

În mintea omului se află cuvintele și din ea ies cuvinte dintre cele mai diverse – cuvinte ale adevărului și ale minciunii, cuvinte bune și rele.

Cuvântul omenesc este ceea ce iese din ființa omenească, din ființa lui duhovnicească. Cuvântul omenesc este ceea ce ne descoperă nouă ființa omenească.

Domnul Iisus Hristos este numit Cuvânt pentru că prin El s-a descoperit și s-a vestit învățătura despre Sfânta Treime. Din mintea lui Dumnezeu s-a revărsat cuvântul propovăduirii Domnului Iisus Hristos. El a fost Cel care a exprimat în cuvinte tainele și voia lui Dumnezeu. Lumea este creată prin Cuvântul lui Dumnezeu, după cum afirmă Sfântul Proroc David în Psalmul 32: *Cu cuvântul Domnului s-au întărit cerurile, și cu duhul gurii Lui toată puterea lor* (Psalmul 32, 6).

Toate puterile cerești, toate oștirile cerești sunt create prin cuvântul lui Dumnezeu. Lucrător nemijlocit al creării lumii a fost anume Domnul Iisus Hristos – Cuvântul lui Dumnezeu; El, Atotțiitorul și Creatorul lumii. De aceea și este numit în Evanghelia de la Ioan – Cuvântul.

Priviți cum explică Sfântul Ioan existența mai înainte de veci a Dumnezeu-Cuvântului și deoființimea Lui cu Tatăl și cu Sfântul Duh: *La început era Cuvântul* – la început, când încă nu exista lumea, atunci exista Cuvântul.

Ereticii, care neagă o astfel de înțelegere a acestor cuvinte ale Sfântului Ioan Teologul, spun: „Ei bine, aceasta nu înseamnă deloc că Domnul Iisus Hristos a existat chiar înainte de crearea lumii, că El a fost Dumnezeu mai înainte de veci, fiindcă Biblia începe cu cuvintele: *La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul* – asta înseamnă că și cuvintele Evanghelistului Ioan, *La început a fost Cuvântul*, le putem înțelege în același fel, anume că și Cuvântul a fost creat de Dumnezeu în același timp când El a creat lumea.

Comparați această tâlcuire cu tâlcuirea Sfântului Ioan și veți vedea ce profunzime există în gândirea lui referitor la existența mai înainte de veci a Domnului Iisus Hristos. În Biblie se spune: *La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul*, iar în Evanghelia de la Ioan se spune: *La început a fost Cuvântul* – mai înainte de veci, de la început a existat acest Cuvânt. Despre aceasta vorbește Apostolul Ioan în prima sa Epistolă Sobornicească: *Despre cele ce au fost la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce au cercetat și ce au pipăit mâinile noastre* – despre Cuvântul vieții, despre Domnul Iisus Hristos.

El vorbește despre Iisus, cu Care Apostolii au avut cea mai vie comuniune, permanentă, pe Care L-au văzut cu ochii lor și L-au pipăit cu mâinile. El spune că Dumnezeu-Cuvântul Își are existența mai înainte de veci.

Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul.

Acest cel mai Sfânt Cuvânt, această a Doua Persoană a Sfintei Treimi, întotdeauna, de la început era la Dumnezeu, Ea era proprie lui Dumnezeu. Și precum cuvântul omenesc se naște din mintea omenească, la fel și Dumnezeu-Cuvântul Se naște mai înainte de veci de la Dumnezeu-Tatăl: *Dumnezeu era Cuvântul.*

Ce afirmație mai clară despre Dumnezeirea lui Hristos mai putem aștepta, decât afirmația: *Dumnezeu era Cuvântul? El era la început la Dumnezeu – exista dintotdeauna în Dumnezeu, în mintea lui Dumnezeu – toate printr-Însul s-au făcut și fără El nimic nu s-a făcut din ceea ce s-a făcut.* Nimic din cele care au primit un început, care au primit existență, nu au început fără Dânsul, de la El au primit ele începutul.

Cum să ne închipuim această unitate tainică și minunată a lui Dumnezeu -Cuvântul cu Sfânta Treime? Acest fapt ni-l explică Sfântul Pavel, fiindcă în *Epistola către Corinteni* el Îl numește pe Domnul Iisus Hristos Puterea lui Dumnezeu și Înțelepciunea lui Dumnezeu.

Este oare posibil ca Puterea lui Dumnezeu și Înțelepciunea lui Dumnezeu să nu fie una cu ființa lui Dumnezeu? Este oare posibil să fi fost un timp când n-a existat Cuvântul lui Dumnezeu, Înțelepciunea lui Dumnezeu?

Sfântul Apostol Pavel Îl numește pe Domnul Iisus Hristos strălucirea Tatălui. Strălucește soarele pe cer și își revarsă lumina, strălucirea la cele de sub cer. Poți oare să-ți închipui că a fost un timp când soarele nu lumina și nu revărsa peste pământ strălucirea sa minunată?

Dacă este numit Domnul Iisus Hristos strălucirea Tatălui, acest fapt înseamnă neîndoielnic că El exista dintotdeauna, întotdeauna I-a fost propriu Tatălui și deoființă cu El, fiindcă întotdeauna din ființa Sfintei Treimi a purces strălucirea Dumnezeiască și această strălucire este Domnul nostru Iisus Hristos. *Viața era într-Însul și viața era lumina oamenilor. Și lumina întru întuneric luminează și întunericul nu a cuprins-o.* El este pentru toți izvorul vieții – al vieții veșnice, al vieții adevărate – și această viață este lumină pentru oameni.

Această lumină Dumnezeiască și până astăzi luminează în întunericul sumbru al vieții omenești – în împărăția urii, în împărăția răului, a nimicirii reciproce și a vărsării de sânge. În mijlocul acestui întuneric greu, apăsător, strălucește în fața voastră lumina lui Hristos. Putem afirma neîndoielnic că ea strălucește în inimile tuturor, și în cele ale multor apărători ai Patriei noastre.

Cât de cumplit ar fi războiul, totuși și în el există lumina lui Hristos, fiindcă priviți ce iubire fierbinte față de Patrie s-a aprins în inimile rușilor, ce compătimire extraordinară față de jertfele războiului, cât eroism în ajutorul lor, ce iubire există față de cei care și-au dat viața pentru Patrie!

Nu este, oare, o lumină și aceasta? Da, este lumina lui Hristos, care strălucește în întunericul sângeros al cumplitului război. *Și lumina întru întuneric luminează și întunericul nu a cuprins-o.* Nici cel mai negru întuneric nu poate stinge această lumină a lui Hristos. *Lumina cea adevărată, Care luminează pe tot omul care vine în lume. În lume era și lumea printr-Însul s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.* O mare parte a omenirii nu L-a cunoscut, L-a respins. *Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.* El a venit la poporul israelit, ales de Dumnezeu, dar acesta nu L-a primit, ba chiar L-a răstignit. *Dar celor câți L-au primit, care cred întru numele Lui, le-a dat putere să devină fii ai lui Dumnezeu.*

El le-a dat putere să fie fii ai lui Dumnezeu tuturor acelora care L-au iubit din toată inima, fiindcă Domnul a spus: *Eu nu vă mai numesc slujitori, ci vă numesc prieteni. Și Cuvântul trup S-a făcut și S-a sălăsluit între noi, plin de har și de adevăr; și noi am văzut slava Lui ca pe slava Unuia-Născut din Tatăl.*

Iată cu ce cuvinte uimitoare afirmă Sfântul Ioan Teologul existența mai înainte de veci și Dumnezeirea Domnului Iisus Hristos!

Noi am primit cu toată inima această bună vestire sfântă, noi L-am primit cu toată inima pe Cel care a venit să ne mântuiască. Să fim demni, dar, de această lucrare mare și uimitoare a milostivirii Domnului – mântuirea neamului omenesc!

Să ne deschidem inimile spre primirea luminii Evangheliei, lumina Domnului nostru Iisus Hristos!

8 mai 1945

